

Extrait du CGTCatalunya.cat

<http://cgtcatalunya.cat/spip.php?article12663>

Llibertat presos i preses polítiques (també els d'ara)

- Actualitat - Articles opinió -

CGTCatalunya.cat

Ho hem cridat i cridat. Fins quedar-nos afònics. Quan érem unes desenes en manifestacions envoltades de l'estigma dels grans mitjans de comunicació i també ara, en manifestacions massives emparades per alguns d'aquests mitjans. Reclamem, exigim, la llibertat de tots els presos i les preses polítiques. I, també, dels membres del govern català. Encara que ens costi.

Escric això sent molt conscient de qui ha entrat a la presó aquest 2 de novembre. Consellers i conselleres membres d'un govern contra el que hem lluitat. Que ens ha retallat serveis socials, ha lucrat amics seus amb privatitzacions i ha reprimat, amb iniciatives pròpies i també aplicant la legislació promoguda pel govern espanyol, com ara la "llei mordassa". Encara recordo com en Josep Rull ens va denunciar per okupar La Parra, una casa que tenia buida a Terrassa a finals dels 1990's. I ens va enviar matons abans que la policia ens desallotgés. Tampoc oblidat que ha sigut un alt càrrec de CDC mentre ens reprimien els Mossos d'Esquadra en el desallotjament de Plaça Catalunya. Un dia en que les seves porres i una pilota de goma em van enviar a l'hospital. De la mateixa manera que tinc molt present que en Quim Forn va ordenar el desallotjament de Can Vies, l'any 2014, que només vam aconseguir aturar omplint els carrers de barricades i solidaritat. Parlo en primera persona, però estic segur que ho podria estar fent en plural. I puc recordar, també, que molts dels que han empresonat van promoure i van aplaudir quan la Generalitat i el Parlament de Catalunya van denunciar a molts companys i companyes pels fet d'"Aturem el parlament", del 2011. Els van denunciar i després en van recórrer l'absolució, aconseguint en segona instància una condemna a anys de presó que en qualsevol moment es pot fer efectiva. Una condemna a companys i companyes que van fer una lluita política, política fora de les institucions.

De fet, encara em dol el silenci de l'Oriol Junqueras, professor de la UAB davant les denúncies per fer sindicalisme a la universitat contra 25 estudiants i dos treballadors (un d'ells soc jo) i que ens porten a judici amb peticions de presó més de 11 anys. Recordo com fa anys l'Oriol baixava del pis de dalt, on tenia el seu despatx, i em feia alguna consulta de coses d'arqueologia o prehistòria per una col·laboració que feia per una enciclopèdia. I com, després, va preferir no escoltar ni opinar davant les reiterades demandes de solidaritat. Perquè ens volien, i ens volen, empresonar. Com a ell aquest 2 de novembre.

Tot això ho recordo. Ho recordem. Som persones i tenim memòria. I també tenim l'habilitat de decidir i d'implicar-nos en la realitat, de discernir què passa i com volem posicionar-nos. Som capaços i capaces de distingir entre un fet repressiu i la víctima. De valorar el propi fet repressiu més enllà de la simpatia o l'antipatia que ens generi qui el pateix, de si ens hi sentim propers o no. Aquest dijous 2 de novembre l'estat espanyol ha empresonat persones per haver posat unes urnes i haver actuat, ni que sigui aparentment, en funció del resultat d'un referèndum. Tot i que altres vegades ja hem dit que les urnes no representen, per a nosaltres, la forma òptima d'autogestionar la nostra vida, no deixa de ser inacceptable que promoure unes votacions sigui motiu per empresonar ningú. Les actituds cada vegada més autoritàries de l'estat ho són en funció d'elles mateixes i no només de qui les pateix. Precisament per això, perquè defensem els dret a la participació política plena (més enllà de les eleccions), avui també hem de reclamar la llibertat dels presos polítics. No perquè els sentim nostres (els d'aquest 2 de novembre), que no ho són, sinó perquè ens repugnen les actuacions repressives de l'estat.

Reclamem una llibertat com abans ho hem fet per l'Alfon, pel Nahuel, per la Laura de CGT i la Laura de Terrassa, pel Zigor, pel Franki, per l'Andreu, pels nois d'Altsasu, entre molts d'altres. Per una llista massa llarga de noms, pels innombrables caps de setmana visitant presons anys enrere. Pels presos i les preses que són nostres i, simplement, per aquells/es que no sentim gens propers però que, també, són producte de la repressió de l'estat. Per a tots ells i elles, llibertat.

I davant de la repressió de l'estat, de qualsevol estat, lluita i solidaritat.

** Ermengol Gassiot és Secretari General de la CGT de Catalunya*

